

Arrest

nr. 185 393 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 10 augustus 2015 België zijn binnengekomen, dienden op 11 augustus 2015 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 29 september 2014 in Letland en op 14 juni 2015 in Griekenland. Uit een eurodac-hit blijkt dat ook verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 14 juni 2015 in Griekenland.

1.2. Op 27 september 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekend schrijven van 27 september 2016 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 11/08/2015

Overdracht CGVS: 29/03/2016

U werd op 2 mei 2016 van 13u53 tot 17u02 en op 30 augustus 2016 van 09u05 tot 12u09 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), beide malen bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Van Rompaey, was bij beide gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een soennitische moslim afkomstig uit de hoofdstad Bagdad. U woonde in de wijk al-Sumer. U was politiemann, maar oefende een administratieve functie uit bij de brandweer. U bent gehuwd met M.S.N.M. (...) en jullie hebben drie kinderen, die momenteel nog in Irak verblijven.

Begin 2008 toen u terugkeerde van uw werk, werd u gevolgd door een wagen. Deze wagen kwam naast uw wagen rijden en vervolgens werd u beschoten. U bleef een maand in het ziekenhuis en vervolgens ging u terug aan het werk. U wist niet door wie u beschoten werd, noch waarom. In juni 2008 werd uw woning per ongeluk geraakt door raketten. Milities, u verwees naar Jaysh al-Mahdi, wilden een Amerikaanse basis in uw buurt aanvallen, maar raakten in plaats daarvan uw woning. U en uw familie raakten gewond. Maar u zette uw leven in Bagdad voort en u bouwde uw woning terug op. In 2008 of 2009 werd uw vader, een voormalig partijlid met de rang ‘ado firqa’ van de Baath partij, ontslagen uit zijn functie als kolonel (aqid) bij de politie. U voelde dat u ook onder druk gezet werd op het werk. U behoorde officieel tot de politie, maar er werd u opgedragen administratief werk te doen bij de brandweer/civiele bescherming. U beschouwde die degradatie als een provocatie door mensen die wilden dat u het werk hierdoor zou verlaten. De druk die u ervoer verergerde na de inval van de Islamitische Staat (IS) in Mosul in juni 2014 en u merkte dat sjjiitische milities soennieten benaderden, vooral in wijken waar hoofdzakelijk sjjieten wonen. U en uw familie werden bedreigd en er werd jullie gevraagd jullie woning en de wijk te verlaten door middel van een dreigbrief. U besloot Irak te verlaten. U bracht uw gezin naar uw oom, die in Adhamiya woonde en u vertrok in september 2014 richting Letland. In Letland werden uw vingerafdrukken genomen en u werd een keer geïnterviewd, hoofdzakelijk over de reisweg. U werd opgesloten en kreeg geen juridische bijstand. De omstandigheden in Letland waren zo moeilijk dat u besloot terug te keren naar Irak.

Op 15 december 2014 kwam u aan in Irak via de luchthaven van Erbil. U vestigde zich bij uw oom in Adhamiya, waar u ongeveer drie à vier maanden bleef. Nadat u zich er van verzekerd had dat de situatie op uw werk geregeld was – u schakelde een connectie in om uw langdurige afwezigheid in orde te brengen – ging u terug aan de slag in uw administratieve functie. Uw vader informeerde naar de situatie in de al-Sumer wijk en vernam dat deze verbeterd was. U besloot samen met uw familie terug in de gezinswoning in al-Sumer te gaan wonen.

Begin mei 2015, u was pas terug aan het werk, werd u gevraagd om aan te sluiten bij de Popular Mobilization Units (PMU, al-Hashd al-Shabi). Er zou hiertoe een bevel geweest zijn van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Iedereen van uw werkplaats zou moeten gaan vechten bij de PMU. U beschouwde dit als een sektarisch geïnspireerde provocatie. De sjjiitische vragende partij wist immers dat u als soenniet nooit zou toestemmen. U werd bedreigd op het werk met ontslag of een celstraf, maar u bleef weigeren. Op 10 mei 2015 stopte u met werken. Op 15 mei 2015 's nachts vielen ze uw woning aan. U werd door vijf of zes gemaskerde mannen meegenomen samen met uw zoon A. en uw broer I. Jullie werden elk afzonderlijk vastgehouden op een u onbekende plaats. De volgende dag vertelden uw ontvoerders u dat ze u vrij gingen laten. U moest tienduizend dollar verzamelen in ruil voor uw kind en uw broer. U werd 's nachts vrijgelaten in de buurt van het ‘Kanaat Jaysh’ en ging van daaruit te voet naar huis. Een à twee dagen later werd u opgebeld door de ontvoerders. U vroeg hen het bedrag te verlagen. Uw vader sprak ook met hen en overtuigde hen ervan het bedrag te verlagen tot vijfduizend dollar. Uw vader vertelde hen dat het bedrag nog niet beschikbaar was en vroeg nog wat meer tijd.

Ze stemden hiermee in. Uw vader verkocht zijn wagen om aan het losgeld te komen. Toen de ontvoerders u terug opbelden, zei u dat u het geld had en u sprak een plaats en tijdstip af. U leverde het geld af en u kreeg uw zoon A. terug, in de al-Talbiya wijk. Uw broer werd echter niet vrijgelaten. In de daaropvolgende dagen zocht u samen met uw vader naar uw broer. Uiteindelijk vond u op 25 mei 2015 uw broer terug in het mortuarium van het al-Kindi ziekenhuis. Hij was dood geschoten en gestorven op 23 mei 2015. Na het regelen van de nodige formaliteiten, kon u het lijk ontvangen en mee nemen naar huis. Hierna kwamen twee u onbekende personen bij u langs. Ze zeiden dat u geen begrafenisritueel mocht uitvoeren en dat u uw broer in een andere wijk diende te begraven. U besloot om met uw gezin te vertrekken uit de wijk en begaf u naar uw oom in Adhamiya. Van daaruit regelde u de begrafenis van uw broer. Uw vader raadde u aan Irak nu te verlaten en uw kinderen bij uw oom te laten. Op 7 juni 2015 vertrok u samen met uw vrouw uit Irak. U reisde ondermeer via Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië, tot u België bereikte op 10 augustus 2015. Op 11 augustus 2015 diende u samen met uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw vader verliet, na uw vertrek uit Irak, ook het land en verblijft momenteel in Duitsland.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd te Bagdad op 4 augustus 2014, uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Adhamiya op 21 januari 2009, een kopie van uw nationaliteitsbewijs afgeleverd te Bagdad op 13 september 2011, uw originele laissez-passer afgeleverd te Kiev op 26 november 2014, uw originele kieskaart afgeleverd te Bagdad al- Rusafa, uw origineel rijbewijs afgeleverd op 21 januari 1995, uw originele militaire kaart, uw originele werkbadge afgeleverd op 26 januari 2014, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van een foto van uw vader, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, een kopie van uw bewonerskaart, een kopie van uw diploma, enkele foto's van uw verwoeste woning, een kopie van de overlijdensakte van uw broer opgesteld op 25 mei 2015, een kopie van de identiteitskaart van uw overleden broer afgeleverd op 11 augustus 2010, enkele foto's van uw broer, een kopie van een veroordeling bij verstek tot ontslag en een gevangenisstraf, een verzendingsbewijs DHL, een CD-rom die beelden bevat van uw overleden broer, en een document van uw vader in verband met zijn asielprocedure in Duitsland.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat u samen met uw broer en zoon ontvoerd werd en u zich niet meer veilig voelde in uw land van herkomst. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens in art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van meerdere redenen:

Zo stemden uw verklaringen op verschillende punten niet overeen met de verklaringen van uw echtgenote, M.S.N.M. (...). U verklaarde dat u mishandeld werd tijdens de ontvoering en dat ook uw zoon geslagen werd (CGVS gehoorverslag 2 mei 2016, hierna CGVS1, pg 13 en 15). Gevraagd naar de aard van uw verwondingen verklaarde u dat u gewoon geslagen werd, maar dat er niets te zien was op uw lichaam, u had geen kneuzingen of blauwe plekken (CGVS gehoorverslag 30 augustus 2016, hierna CGVS2, pg 14). Uw echtgenote verklaarde evenwel dat u licht gewond was, minder erg dan uw zoon, en dat u blauwe plekken had (CGVS 15/19927B, gehoorverslag 30 augustus 2016, hierna CGVS 2, pg 4). Ze kon geen verklaring verstrekken voor dit opvallende verschil en kon enkel zeggen dat u dat misschien niet gezegd had, omdat u minder hard geslagen werd dan uw zoon en dit niet erg vond (CGVS2, 15/19927B, pg 6). Dit verklaart geenszins waarom u zelf niet zou aangeven dat er blauwe plekken waren toen daar expliciet naar gevraagd werd. Er werd immers niet enkel gevraagd of u ernstig of licht gewond was geraakt. Overigens had u tijdens het eerste gehoor verklaard dat u dermate geslagen werd dat u bijna het bewustzijn verloren had (CGVS1, pg 13), wat ook niet in overstemming te brengen lijkt met uw verdere verklaringen tijdens het tweede gehoor. Het zou immers zeer merkwaardig zijn dat u enerzijds veelvuldig geslagen werd waarbij u bijna het bewustzijn verloor en dat u anderzijds geen enkele zichtbare verwonding zou opgelopen hebben.

Ook over de verwondingen van uw zoon stemden jullie verklaringen niet overeen. U verklaarde dat uw zoon A. gewoon geslagen werd met handen en voeten en dat er kleine dingen te zien waren op zijn lichaam. U kon verder geen informatie geven over zijn verwondingen en zei dat u zijn kleding niet had uitgetrokken om zijn lichaam na te kijken. U kon zich niet herinneren of er iets op zijn gezicht te zien was en zei dat u het vergeten was. (CGVS2, pg 15). Dit op zich is al merkwaardig te noemen, aangezien hier

verwacht zou worden dat het feit dat uw zoon, die net vrijgelaten werd tegen losgeld en die u zelf ging ophalen, gewond was geraakt de nodige indruk op u zou maken en dat u dit als ouder niet zomaar zou vergeten. Bovendien speelde deze gebeurtenis zich af net voor uw vertrek uit Irak, namelijk in mei 2015, en gaat het hier dus niet om een gebeurtenis van vele jaren geleden. Uw echtgenote verklaarde dat uw zoon geslagen werd met stokken, dat het opvallende verwondingen waren die zij meteen opmerkte, dat zijn benen blauw waren en dat zijn gezicht verwond was (CGVS2, 15/199927B, pg 3). Het is niet aannemelijk dat de verwondingen van uw kind u als vader ontgaan zouden zijn, omdat u gevoelig zou zijn, dergelijke dingen niet zou kunnen aanzien en bezig was met de dood van uw broer, terwijl uw echtgenote sprak over opvallende verwondingen die onmiddellijk te zien waren (CGVS2, 15/19927B, pg 3). Dergelijke vaststellingen ondergraven in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontvoering en daaropvolgende vlucht uit Irak.

Voorts was het opvallend dat uw echtgenote geen antwoord kon geven op de vraag waar de doodskist van uw broer geplaatst werd. U stelde dat de kist in uw woonkamer gezet werd, nadat u het lijk ontvangen had uit het mortuarium van het al-Kindi ziekenhuis (CGVS2, pg 15). Uw echtgenote zei echter dat ze niet gezien had waar de kist geplaatst werd, dat ze het zich niet kon herinneren en dat ze door medicatie die zij neemt veel zaken vergeten is (CGVS2, 15/19927B, pg 2). Uit haar verklaringen blijkt dat zij maagproblemen heeft en lijdt aan psychische problemen, zoals stress, depressie en slapeloosheid (CGVS1, 15/19927B, pg 7). Er werd echter geen enkel medisch attest voorgelegd ter staving, zodat het louter bij verklaringen blijft. Er werd ook op geen enkele manier gestaafd dat de medicatie die uw echtgenote zou nemen, een grote invloed zou hebben op haar geheugencapaciteit. Bovendien gaf uw echtgenote noch tijdens haar registratie bij de DVZ, noch bij het gehoor dat zij er aflegde aan dat zij gezondheidsproblemen had, laat staan dat ze geheugenproblemen ervoer. Uit het gehoorverslag van de DVZ (zie DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5) blijkt dat uw echtgenote er relatief gedetailleerde verklaringen aflegde. Nochtans vond dit gehoor bij de DVZ plaats op 4 maart 2016, toen uw echtgenote al ruim zeven maanden in België verbleef, waardoor het weinig aannemelijk is dat zij nu ineens op zo'n korte tijd zoveel zaken zou vergeten zijn. Het lijkt weinig plausibel dat het uw echtgenote compleet zou ontgaan zijn dat er een doodskist in de woonkamer stond.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt verder dat u op 11 mei 2015 een visumaanvraag indiende bij de Duitse ambassade in Bagdad. Bij deze visumaanvraag legde u een uitnodiging van een Duitse organisatie voor, die dateert van 6 mei 2015. Hierdoor blijkt duidelijk dat u al het voornemen had uw land van herkomst te verlaten voor dat u problemen kreeg op het werk en voor de daaropvolgende ontvoering en moord op uw broer. Bovendien gaf u in uw visumaanvraagformulier aan dat uw woonplaats niet in Bagdad, maar wel in Ramadi, Anbar was en dat uw werkgever niet het ministerie van binnenlandse zaken, politiediensten was, maar wel de provinciale raad van Anbar. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast en rijzen verdere twijfels over uw oprechtheid, eerlijkheid en medewerking tijdens de asielprocedure.

De foto's van uw broer, een kopie van zijn identiteitskaart afgeleverd op 11 augustus 2010, zijn overlijdensakte en de cd-rom met beelden van uw overleden broer, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het CGVS betwist op zich niet dat uw broer overleden is, wat blijkt uit de beelden die u voorlegde. Deze beelden tonen evenwel niet aan dat zijn overlijden voortvloeide uit de omstandigheden die u voorhield, namelijk als gevolg van een ontvoering waar u en uw zoon ook bij betrokken waren. De beelden op de cd-rom kunnen eender wanneer opgenomen zijn. Het komt u als asielzoeker toe zicht te bieden op de werkelijke situatie waarin uw broer om het leven is gekomen. Indien u dit niet doet, maakt u het voor het CGVS onmogelijk te beoordelen of u mogelijk een risico op vervolging zou lopen omwille van de dood van uw broer. Wat de overlijdensakte betreft, dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een dergelijk document erg gering is. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt immers dat zowat elk Irakees document op eenvoudige wijze tegen betaling kan verkregen worden en dat er tal van vervalsingen circuleren. Dit document volstaat dan ook niet om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de ontvoering waarbij uw broer om het leven zou gekomen zijn te herstellen.

Ook uw verklaringen over de dreigbrief die u ontvangen zou hebben kort na de inval van IS in Irak, waardoor u gedwongen zou geweest zijn om uw woning in de al-Sumer wijk te verlaten, kunnen niet als geloofwaardig beschouwd worden. Zo kon u niet zeggen waar de brief zich momenteel bevond (CGVS1, pg 11). U zei meteen dat u het niet wist, dat het een oude brief is en dat u die zou bewaard hebben als u geweten had dat u Irak zou verlaten hebben (CGVS1, pg 11). Ook uw echtgenote bleef vaag en kon niet zeggen wanneer jullie die brief gekregen hadden, had geen enkel idee waar de brief gebleven was en zei dat dit tussen vader en zoon was (CGVS1, 15/19927, pg 6). Dat jullie gewoon vergeten zouden zijn

wat er met de dreigbrief gebeurd is, toch geen onopvallend alledaags document, roept ernstige vragen op. Deze brief leidde er bovendien toe dat jullie gedwongen uit de wijk zouden moeten verhuisd zijn en moet dan ook de nodige indruk op jullie gemaakt hebben. Bovendien bleken uw verklaringen en die van uw echtgenote over het moment waarop u haar inlichtte over de dreigbrief compleet tegenstrijdig te zijn. U stelde dat u uw echtgenote op de hoogte bracht van de dreigbrief dezelfde dag dat u de brief ontvangen had en dus voor het vertrek naar uw oom in Adhamiya en uw vertrek naar Letland (CGVS2, pg 17). Uw echtgenote stelde echter dat zij niet wist dat er een dreigbrief gekomen was voordat u naar Letland vertrok, dus voor het gedwongen vertrek uit de wijk (CGVS2, 15/19927B, pg 4). Hiermee geconfronteerd begon uw echtgenote te praten over het feit dat u de bedreiging niet zo ernstig genomen had, aangezien u terug keerde naar Irak en kon zij geen verklaring geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS2, 15/19927B, pg 4). Het feit dat men u op uw werk zou gevraagd hebben om aan te sluiten bij de PMU, kan evenmin weerhouden worden. De ontvoering en dood van uw broer zouden immers het gevolg geweest zijn van uw weigering om u aan te sluiten bij de PMU en het feit dat u de wijk niet verlaten had. Tijdens uw ontvoeringen zouden uw onbekende belagers u immers verweten hebben dat u niet geluisterd had, dat u de wijk niet verlaten had en dat ze u vroegen waarom u geweigerd had om aan te sluiten bij de PMU (CGVS1, pg 14). U meende dan ook dat er zeker een verband was tussen de verschillende gebeurtenissen, namelijk de dreigbrief, de problemen op uw werk en de daaropvolgende ontvoering en dood van uw broer (CGVS2, pg 16). Gezien bovenstaande vaststellingen kan dus niet anders dan geconcludeerd worden dat u verschillende ongeloofwaardige gebeurtenissen aan elkaar probeerde te verbinden, wat op zich al twijfels opwerpt over dit order dat u op uw werk zou gekregen hebben.

Het is eveneens merkwaardig dat u reeds voordien problemen zou gekend hebben op het werk, omdat u een soenniet bent, u sprak over druk en een degradatie waarbij u enkel nog administratief werk uitvoerde en dat u vervolgens na uw terugkeer uit Letland toch weer uw oude job zou opgepakt hebben. U ondernam geen stappen om ander werk te vinden en u overwoog zelfs niet van job te veranderen. Integendeel nam u alle nodige maatregelen om uw langdurige afwezigheid van het werk te kunnen regelen via een connectie en tegen betaling, zodat u terug aan de slag zou kunnen (CGVS2, pg 6, 7 en 8). U meende dat u geen andere opties had omdat u het inkomen nodig had (CGVS2, pg 8). Indien u zich werkelijk onder druk gezet voelde op uw werk omwille van uw soennitische geloofsstrekking, zou toch verwacht worden dat u meer moeite zou doen om een andere job te zoeken. Het lijkt verder weinig aannemelijk dat u vervolgens, net nadat u alles in het werk gesteld had om uw job terug te kunnen opnemen, meteen zou besluiten het werk te verlaten (u was pas maximum een maand terug aan het werk), omwille van een al dan niet bestaand order dat geen steek hield binnen de Iraakse context. U verklaarde dat iedereen op het werk zich zou moeten aansluiten bij de PMU, inclusief de soennieten, op basis van dit bevel. U als politieman kon echter voldoende inzicht hebben in de situatie in Irak, waardoor u zou begrepen hebben dat men u als soenniet niet daadwerkelijk zou dwingen om te gaan strijden bij een van de sjiiitische milities die onder de koepel van de PMU opereren. De PMU beschikken, zoals blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, over meer dan voldoende gemotiveerde vrijwilligers, waardoor er geen nood is aan rekrutering onder dwang. Ook al zou dit bevel enkel een provocatie geweest zijn om u onder druk te zetten om uw werk op te geven, dan noch is het bevreemdend dat u ditmaal meteen zou besluiten hebben te stoppen met uw job, terwijl u voorheen ook al problemen zou gehad hebben op het werk omwille van uw soennitische geloofsstrekking en deze kennelijk niet zo ernstig nam, aangezien u na uw terugkeer uit Letland niet eens de moeite deed om ander werk te zoeken. De door u geschetste gang van zaken in verband met de problemen op uw werk omwille van uw soennitische geloofsstrekking, lijkt weinig logisch.

Naast uw problemen op het werk en de daaropvolgende ontvoering en moord op uw broer, riep u ook in dat uw kinderen problemen kregen op school, omdat ze soenniet zijn en dat zij moesten stoppen met school. U verklaarde dat uw zoon commentaar kreeg op school, omwille van zijn soennitische strekking, dat het een of twee keer ook tot een fysieke aanvaring kwam waarbij hij geslagen werd en dat uw dochter onder druk gezet werd om een hoofddoek te dragen op school. U zei dat de kinderen na de ontvoering stopten met school. Uw dochter zou niet gestopt zijn met school omwille van de hoofddoek, maar wel door het incident dat gebeurde (CGVS2, pg 4). U zei dat de kinderen het wel zouden volhouden, als de ontvoering er niet geweest was (CGVS 2, pg 5). Aangezien uit bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u samen met uw zoon en broer ontvoerd zou geweest zijn, kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat de kinderen hierdoor met school zouden gestopt zijn. Bovendien stemden uw verklaringen ook hier niet overeen met deze van uw

echtgenote. Zij verklaarde namelijk dat de kinderen al in juni 2014, voor uw vertrek naar Letland, met school gestopt waren, dus geruime tijd voor de ontvoering die plaats zou gevonden hebben in mei 2015 (CGVS2, 15/19927B, pg 6). Erop gewezen dat u iets anders verklaard had, kon uw echtgenote geen plausibele verklaring verstrekken voor deze tegenstrijdigheid. Ze kon enkel zeggen dat de kinderen na de vakantie van 2014 die begon in juni en vier maanden duurde niet meer naar school geweest zijn, en dat na die vier maanden vakantie de gebeurtenissen plaatsvonden, waarna ze niet meer naar school gingen, en dat u waarschijnlijk dit had bedoeld met 'na de ontvoering'. Indien dit zo zou gelopen zijn, dan is er geen enkele reden voorhanden waarom u niet zou zeggen dat de kinderen met school stopten in juni 2014 en dat die beslissing genomen werd voor de ontvoering in mei 2015.

Uit het feit dat u begin 2008 beschoten zou geweest zijn, kan momenteel geen actueel risico op vervolging meer afgeleid worden. Na deze gebeurtenis maakte u geen aanstalten om Irak te verlaten en u ondervond gedurende een lange periode geen ernstige problemen, afgezien van wat druk op het werk. U wist niet wie de daders waren en waarom ze u beschoten hadden. U zette uw job als politieagent na een herstelperiode van een maand gewoon verder en bleef op hetzelfde adres wonen (CGVS1, pg 9 en pg 3). Het feit dat uw woning in 2008 gebombardeerd werd, vormt evenmin een reden waarom u op heden bescherming zou nodig hebben. U gaf immers zelf aan dat dit bombardement per ongeluk plaatsvond, dat de militaire basis in uw buurt eigenlijk het doelwit was, en dat u het huis terug opbouwde (CGVS1, pg 9). U maakte ook na deze gebeurtenis geen aanstalten om Irak te verlaten. De door u voorlegde foto's van een verwoeste woning en auto doen niets af aan deze vaststellingen.

Verder verklaarde u dat u vervolgd zal worden in Irak, omdat u gedeserteerd bent. U verliet namelijk op onwettige wijze uw job als politieagent. Via een ex-collega van de juridische dienst kwam u te weten dat u op 25 december 2015 veroordeeld werd tot een celstraf van zes maanden. U legde ter staving een kopie van een veroordeling bij verstek voor. U meende dat u effectief naar de gevangenis zal gestuurd worden en dat u vermoord zal worden, omdat de celstraf wettelijk is, maar vermoorden 'hun echte beroep'. (CGVS1, pg 16,17) Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. U had geen concrete indicaties dat u vermoord zou worden, omwille van uw ongewettigde afwezigheid. Dit is een loutere blote bewering van uw kant. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U zei immers dat het vonnis gewoon een beslissing van de rechtbank was, en dat de personen waar u problemen mee zou gehad hebben op het werk daar geen invloed op uitoefenden, zodat uw veroordeling niet als afwijkend of buitensporig kan beschouwd worden (CGVS1, pg 17). Er kan dan ook in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden, omwille van uw onwettige afwezigheid van het werk. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat het merkwaardig lijkt dat uw werkgever nu de moeite zou doen om u te laten veroordelen door de rechtbank, terwijl u na uw vertrek naar Letland geen enkele bestraffing kreeg en via een connectie en tegen betaling uw afwezigheid kon regelen.

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat uw vader tijdens het regime van Saddam Hussein lid geweest is van de Baath partij. Hij zou de rang van 'ado firqa' (divisielid) gehad hebben. Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw vader problemen kreeg na de val van het regime van Saddam Hussein. Integendeel - en in tegenstelling tot wat verwacht zou worden gelet op informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier - werd hij zelfs niet ontslagen en kon hij aan de slag blijven tot in 2008 of 2009. U verklaarde dat uw vader na de val van het regime geen promoties meer kreeg en in 2008 of 2009 dan toch ontslagen werd door een overheidsmaatregel die bepaalde dat elke voormalige Baath officier ontslagen moest worden (CGVS1, pg 4). U kon niet duiden waarom uw vader niet meteen na de val van Saddam Hussein ontslagen werd zoals andere mensen met dezelfde

partijrang (CGVS2, pg 12), wat alweer twijfels doet rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. U meende dat de informatie waarover het CGVS beschikt wellicht fout is en dat een deel van de 'ado firqa's' gewoon in dienst konden blijven. Gezien de leeftijd van uw vader (geboortjaar 1946, zie stuk 26, groene map), hij was namelijk tweeënzestig of drieënzestig jaar in 2008 of 2009, lijkt het eerder om een pensionering dan een ontslag te gaan. Uit uw verklaringen bleek verder dat het Baath verleden geen rol speelde in de beslissing van uw vader om Irak te verlaten. Behalve het feit dat uw vader geen promoties meer zou gekregen hebben en ontslagen zou geweest zijn in 2008 of 2009, meldde u geen problemen omwille van het profiel van uw vader. U zei dat uw vader Irak verliet door de sektarische omstandigheden, omdat jullie bedreigd werden en uw broer vermoord werd (CGVS1, pg 4). Uit het Baath verleden van uw vader, kan dan ook momenteel in uw hoofde geen actuele vrees voor vervolging meer afgeleid worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat uw vluchtrelaas ongelooftwaardig is. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in

Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiïeten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden

verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten, namelijk een kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd te Bagdad op 4 augustus 2014, uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Adhamiya op 21 januari 2009, een kopie van uw nationaliteitsbewijs afgeleverd te Bagdad op 13 september 2011, uw originele kieskaart afgeleverd te Bagdad al-Rusafa, uw origineel rijbewijs afgeleverd op 21 januari 1995, een kopie van uw bewonerskaart, en een kopie van uw huwelijksakte, geven enkel een indicatie van uw identiteit, nationaliteit, herkomst uit Bagdad en burgerlijke staat. Uw originele laissez-passer afgeleverd te Kiev op 26 november 2014 toont enkel aan dat u op 15 december 2014 via de luchthaven van Erbil Irak binnenreisde. U verklaarde dat u valse gegevens met betrekking tot uw woonplaats (Suleimaniya, Rabareen in plaats van Bagdad) opgaf bij de ambassade in Kiev, omdat u niet via Bagdad wilde reizen om zeker geen problemen te krijgen (CGVS2, pg 6). Uw originele militaire kaart staat enkel uw legerdienst tijdens het regime van Saddam Hussein. Uw originele werkbadge afgeleverd op 26 januari 2014 en de foto's in politieuniform, staven uw tewerkstelling als politieagent, maar ook niet meer dan dat. De kopie van uw diploma toont aan dat u hogere studies gevolgd hebt. De overige documenten, namelijk een kopie van een foto van uw vader, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, een document van uw vader in verband met zijn asielprocedure in Duitsland en een verzendingsbewijs DHL, doen evenmin iets af aan de gedane vaststellingen, hieruit kan enkel afgeleid worden dat uw vader actief was als politieagent en dat hij zich momenteel in Duitsland bevindt, zaken die op zich niet betwist worden door het CGVS. De kopie van een veroordeling bij verstek tot ontslag en een gevangenisstraf en de documenten in verband met het overlijden van uw broer werden hierboven reeds besproken. U legde uw paspoort, noch enig ander document voor dat uw vertrekdatum uit Irak en uw reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 11/08/2015

Overdracht CGVS: 29/03/2016

U werd op 2 mei 2016 van 17u06 tot 18u25 en op 30 augustus 2016 van 12u13 tot 13u20 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), beide malen bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Van Rompaey, was bij beide gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een soennitische moslima afkomstig uit de hoofdstad Bagdad. U woonde in de wijk al-Sumer. U was huisvrouw en bent gehuwd met M.A.M.S.M. (...). Jullie hebben drie kinderen, die momenteel nog in Irak verblijven.

U verklaarde dat uw man na een bedreiging en nadat hij benaderd werd op het werk, een eerste keer Irak verliet. U bleef in Irak samen met de kinderen. De kinderen ondervonden moeilijkheden op school, uw zoon kreeg opmerkingen omdat hij soenniet is en uw dochter werd onder druk gezet om een hoofddoek te dragen. Daarom stopten de kinderen met school. Nadat uw man terugkwam naar Irak in december 2014, omdat de omstandigheden in Letland erg moeilijk waren, kreeg hij al snel terug problemen. Hij werd ontvoerd, samen met zijn broer en uw zoon A. in de loop van mei 2015. Vijf of zes gemaskerde mannen namen uw echtgenoot, schoonbroer en zoon mee uit jullie woning in de al-Sumer wijk. Uw zoon kwam terug vrij tegen betaling van een som losgeld, maar uw schoonbroer werd vermoord teruggevonden. U en uw man besloten te vertrekken uit de wijk en u begaf u naar de oom van uw man in Adhamiya. Van daaruit regelde uw man de begrafenis van uw schoonbroer. Uw schoonvader raadde uw man aan Irak nu te verlaten en uw kinderen bij zijn oom te laten. Op 7 juni 2015 vertrok u

samen met uw man uit Irak. U reisde ondermeer via Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië, tot u België bereikte op 10 augustus 2015. Op 11 augustus 2015 diende u samen met uw echtgenoot een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Adamiya op 22 juli 2014, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te Bagdad al-Rusafa op 30 maart 2009 en uw originele kieskaart afgeleverd te Bagdad al-Rusafa.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als uw echtgenoot (M.A.M.S.M. (...)) en dat u daarnaast geen eigen problemen kende (CGVS gehoorverslag 2 mei 2016, pg 5). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen werd, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot genomen werd, wordt verwezen naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

[idem motivering van de bestreden beslissing van verzoeker]

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw echtgenoot aanhaalde dat u af en toe opmerkingen kreeg op de markt omdat u geen hoofddoek droeg en dat u niet welkom was in sommige winkels (CGVS gehoorverslag 15/19927, 2 mei 2016, pg 10). Toen u gevraagd werd of u eigen persoonlijke problemen gehad hebt, naast de problemen die met uw man te maken hebben, zei u dat dit niet het geval was. U maakte geen melding van deze opmerkingen over de hoofddoek en zei dat het u vooral te doen was om uw kinderen (CGVS, 2 mei 2016, pg 5). Er kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd, omwille van de opmerkingen die u zou gekregen hebben op de markt en het feit dat u in bepaalde winkels niet welkom zou geweest zijn.

De door u voorgelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Adamiya op 22 juli 2014, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te Bagdad al-Rusafa op 30 maart 2009 en uw originele kieskaart afgeleverd te Bagdad al-Rusafa, geven enkel een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad, gegevens die hier op zich niet betwist worden. U legde geen kopie van uw paspoort, noch enig ander document voor dat uw reisweg en vertrekdatum uit Irak kan staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van volgende rechtsregels:

“Middel genomen uit schending van Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3, §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.”

“Middel genomen uit scheiding van Artikel 48/4 van Vreemdelingenwet”

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus, wijzen verzoekers erop dat ze beiden soennieten zijn en dat verzoeker werkte als politieagent “(rang Mofawad)”. Verzoekers voeren aan dat de Commissaris-generaal zich op geen enkel moment vragen stelde over de behoefte aan ‘doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming van verzoeker’, hierbij verwijzend naar artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekers voeren aan dat verzoeker een bijzonder profiel heeft als soenniet in Bagdad en verwijzen hierbij naar algemene informatie waaruit blijkt dat het louter behoren tot een bepaalde religieuze groep

kan volstaan om vervolging aan te tonen. Verzoekers verwijzen eveneens naar een ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken m.b.t. de veiligheidssituatie in Irak van april 2015 om de situatie van soennieten in Bagdad toe te lichten. Verzoekers concluderen dat zij in het toepassingsgebied vallen van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag omdat zij gevaar lopen door hun religieuze overtuigingen. Verzoekers voeren eveneens aan dat verzoeker een risicoprofiel heeft als politieagent en omdat zijn vader een kolonel was bij het ministerie van Binnenlandse zaken in Irak en lid was van de Baath partij. Verzoekers verwijzen naar een algemene theoretische toelichting omtrent het voordeel van de twijfel. Verzoekers wijzen er ten slotte op dat zij geen mogelijkheid meer hebben gehad om verklaringen af te leggen over de visumaanvraag die ze indienden bij de Duitse ambassade in Bagdad en verwijzen hierbij naar artikel 10 van het CGVS-gehoorhandvest.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, merken verzoekers op dat vele objectieve bronnen en cijfers en argumenten van de Commissaris-generaal tegenspreken en verwijzen hierbij naar een aantal artikels. Waar de Commissaris-generaal stelt dat het openbare leven in Bagdad niet is stilgevallen, menen verzoekers dat deze geen aandacht heeft voor de volgende elementen in de *“COI BAGDAD”*: *“gabegie, de corruptie, de komst in groot aantal ontheemden en de talrijke check-punten”*. Ze wijzen erop dat het openbare leven in 2014 en begin 2015 evenmin was stilgevallen, terwijl toen door de Commissaris-generaal subsidiaire bescherming werd toegekend aan inwoners van Bagdad op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ze stellen dat Bagdad wordt geconfronteerd met een ongekende gezondheids crisis en een behoefte aan humanitaire bijstand. Derhalve is er geen enkel normaal leven in Bagdad. Hierbij wordt verwezen naar een aantal documenten. Tevens stellen verzoekers dat: *“Het CGVS stelt zich geenszins wat de capaciteit en aan de wil van de regering betreft vragen om de sjiitische milities te controleren. De sjiitische milities handelen in alle straffeloosheid en in volle onafhankelijkheid. Zelfs wanneer de regering ze wilde controleren, zou hij niet in staat erover zijn. Bepaalde leden van milities hebben zich een belangrijke plaats binnen de regering zien toewijzen, van het Parlement”*. Verzoekers voeren aan dat ze in de onmogelijkheid zijn om naar Irak en specifiek Bagdad terug te keren.

2.1.2. In een aanvullende nota van 9 maart 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus *“Irak – De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

2.1.3. In een aanvullende nota van 22 maart 2017 voegen verzoekers de volgende stukken toe aan hun verzoekschrift:

- klacht neergelegd door de moeder van verzoeker naar aanleiding van de ontvoering van verzoekers zoon op 21 november 2016 (stuk 1)
- dreigbrief naar aanleiding van ontvoering van verzoekers zoon (stuk 2)
- bewijs van ontheemding van de moeder van verzoeker op 24 november 2016 (stuk 3)

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoekers aanspraak kunnen maken op een status van internationale bescherming.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen volharden in hun afgelegde verklaringen, maar gaan hierbij voorbij aan de concrete motieven die de bestreden beslissing onderbouwen waarom geen geloof kan worden gehecht aan de feiten zoals voorgehouden door verzoekers. Gezien de motieven van de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat u samen met uw broer en zoon ontvoerd werd en u zich niet meer veilig voelde in uw land van herkomst. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie

van subsidiaire bescherming, volgens in art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van meerdere redenen:

Zo stemden uw verklaringen op verschillende punten niet overeen met de verklaringen van uw echtgenote, M.S.N.M. (...). U verklaarde dat u mishandeld werd tijdens de ontvoering en dat ook uw zoon geslagen werd (CGVS gehoorverslag 2 mei 2016, hierna CGVS1, pg 13 en 15). Gevraagd naar de aard van uw verwondingen verklaarde u dat u gewoon geslagen werd, maar dat er niets te zien was op uw lichaam, u had geen kneuzingen of blauwe plekken (CGVS gehoorverslag 30 augustus 2016, hierna CGVS2, pg 14). Uw echtgenote verklaarde evenwel dat u licht gewond was, minder erg dan uw zoon, en dat u blauwe plekken had (CGVS 15/19927B, gehoorverslag 30 augustus 2016, hierna CGVS 2, pg 4). Ze kon geen verklaring verstrekken voor dit opvallende verschil en kon enkel zeggen dat u dat misschien niet gezegd had, omdat u minder hard geslagen werd dan uw zoon en dit niet erg vond (CGVS2, 15/19927B, pg 6). Dit verklaart geenszins waarom u zelf niet zou aangeven dat er blauwe plekken waren toen daar expliciet naar gevraagd werd. Er werd immers niet enkel gevraagd of u ernstig of licht gewond was geraakt. Overigens had u tijdens het eerste gehoor verklaard dat u dermate geslagen werd dat u bijna het bewustzijn verloren had (CGVS1, pg 13), wat ook niet in overstemming te brengen lijkt met uw verdere verklaringen tijdens het tweede gehoor. Het zou immers zeer merkwaardig zijn dat u enerzijds veelvuldig geslagen werd waarbij u bijna het bewustzijn verloor en dat u anderzijds geen enkele zichtbare verwonding zou opgelopen hebben.

Ook over de verwondingen van uw zoon stemden jullie verklaringen niet overeen. U verklaarde dat uw zoon A. gewoon geslagen werd met handen en voeten en dat er kleine dingen te zien waren op zijn lichaam. U kon verder geen informatie geven over zijn verwondingen en zei dat u zijn kleding niet had uitgetrokken om zijn lichaam na te kijken. U kon zich niet herinneren of er iets op zijn gezicht te zien was en zei dat u het vergeten was. (CGVS2, pg (...)). Dit op zich is al merkwaardig te noemen, aangezien hier verwacht zou worden dat het feit dat uw zoon, die net vrijgelaten werd tegen losgeld en die u zelf ging ophalen, gewond was geraakt de nodige indruk op u zou maken en dat u dit als ouder niet zomaar zou vergeten. Bovendien speelde deze gebeurtenis zich af net voor uw vertrek uit Irak, namelijk in mei 2015, en gaat het hier dus niet om een gebeurtenis van vele jaren geleden. Uw echtgenote verklaarde dat uw zoon geslagen werd met stokken, dat het opvallende verwondingen waren die zij meteen opmerkte, dat zijn benen blauw waren en dat zijn gezicht verwond was (CGVS2, 15/19927B, pg 3). Het is niet aannemelijk dat de verwondingen van uw kind u als vader ontgaan zouden zijn, omdat u gevoelig zou zijn, dergelijke dingen niet zou kunnen aanzien en bezig was met de dood van uw broer, terwijl uw echtgenote sprak over opvallende verwondingen die onmiddellijk te zien waren (CGVS2, 15/19927B, pg 3). Dergelijke vaststellingen ondergraven in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontvoering en daaropvolgende vlucht uit Irak.

Voorts was het opvallend dat uw echtgenote geen antwoord kon geven op de vraag waar de doodskest van uw broer geplaatst werd. U stelde dat de kist in uw woonkamer gezet werd, nadat u het lijk ontvangen had uit het mortuarium van het al-Kindi ziekenhuis (CGVS2, pg 15). Uw echtgenote zei echter dat ze niet gezien had waar de kist geplaatst werd, dat ze het zich niet kon herinneren en dat ze door medicatie die zij neemt veel zaken vergeten is (CGVS2, 15/19927B, pg 2). Uit haar verklaringen blijkt dat zij maagproblemen heeft en lijdt aan psychische problemen, zoals stress, depressie en slapeloosheid (CGVS1, 15/19927B, pg 7). Er werd echter geen enkel medisch attest voorgelegd ter staving, zodat het louter bij verklaringen blijft. Er werd ook op geen enkele manier gestaafd dat de medicatie die uw echtgenote zou nemen, een grote invloed zou hebben op haar geheugencapaciteit. Bovendien gaf uw echtgenote noch tijdens haar registratie bij de DVZ, noch bij het gehoor dat zij er aflegde aan dat zij gezondheidsproblemen had, laat staan dat ze geheugenproblemen ervoer. Uit het gehoorverslag van de DVZ (zie DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5) blijkt dat uw echtgenote er relatief gedetailleerde verklaringen aflegde. Nochtans vond dit gehoor bij de DVZ plaats op 4 maart 2016, toen uw echtgenote al ruim zeven maanden in België verbleef, waardoor het weinig aannemelijk is dat zij nu ineens op zo'n korte tijd zoveel zaken zou vergeten zijn. Het lijkt weinig plausibel dat het uw echtgenote compleet zou ontgaan zijn dat er een doodskest in de woonkamer stond.

(...)

De foto's van uw broer, een kopie van zijn identiteitskaart afgeleverd op 11 augustus 2010, zijn overlijdensakte en de cd-rom met beelden van uw overleden broer, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het CGVS betwist op zich niet dat uw broer overleden is, wat blijkt uit de beelden die u voorlegde. Deze beelden tonen evenwel niet aan dat zijn overlijden voortvloeide uit de omstandigheden die u voorhield, namelijk als gevolg van een ontvoering waar u en uw zoon ook bij betrokken waren. De beelden op de cd-rom kunnen eender wanneer opgenomen zijn. Het komt u als

asielzoeker toe zicht te bieden op de werkelijke situatie waarin uw broer om het leven is gekomen. Indien u dit niet doet, maakt u het voor het CGVS onmogelijk te beoordelen of u mogelijk een risico op vervolging zou lopen omwille van de dood van uw broer. Wat de overlijdensakte betreft, dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een dergelijk document erg gering is. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt immers dat zowat elk Irakees document op eenvoudige wijze tegen betaling kan verkregen worden en dat er tal van vervalsingen circuleren. Dit document volstaat dan ook niet om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de ontvoering waarbij uw broer om het leven zou gekomen zijn te herstellen.

Ook uw verklaringen over de dreigbrief die u ontvangen zou hebben kort na de inval van IS in Irak, waardoor u gedwongen zou geweest zijn om uw woning in de al-Sumer wijk te verlaten, kunnen niet als geloofwaardig beschouwd worden. Zo kon u niet zeggen waar de brief zich momenteel bevond (CGVS1, pg 11). U zei meteen dat u het niet wist, dat het een oude brief is en dat u die zou bewaard hebben als u geweten had dat u Irak zou verlaten hebben (CGVS1, pg 11). Ook uw echtgenote bleef vaag en kon niet zeggen wanneer jullie die brief gekregen hadden, had geen enkel idee waar de brief gebleven was en zei dat dit tussen vader en zoon was (CGVS1, 15/19927, pg 6). Dat jullie gewoon vergeten zouden zijn wat er met de dreigbrief gebeurd is, toch geen onopvallend alledaags document, roept ernstige vragen op. Deze brief leidde er bovendien toe dat jullie gedwongen uit de wijk zouden verhuisd zijn en moet dan ook de nodige indruk op jullie gemaakt hebben. Bovendien bleken uw verklaringen en die van uw echtgenote over het moment waarop u haar inlichtte over de dreigbrief compleet tegenstrijdig te zijn. U stelde dat u uw echtgenote op de hoogte bracht van de dreigbrief dezelfde dag dat u de brief ontvangen had en dus voor het vertrek naar uw oom in Adhamiya en uw vertrek naar Letland (CGVS2, pg 17). Uw echtgenote stelde echter dat zij niet wist dat er een dreigbrief gekomen was voordat u naar Letland vertrok, dus voor het gedwongen vertrek uit de wijk (CGVS2, 15/19927B, pg 4). Hiermee geconfronteerd begon uw echtgenote te praten over het feit dat u de bedreiging niet zo ernstig genomen had, aangezien u terug keerde naar Irak en kon zij geen verklaring geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS2, 15/19927B, pg 4). Het feit dat men u op uw werk zou gevraagd hebben om aan te sluiten bij de PMU, kan evenmin weerhouden worden. De ontvoering en dood van uw broer zouden immers het gevolg geweest zijn van uw weigering om u aan te sluiten bij de PMU en het feit dat u de wijk niet verlaten had. Tijdens uw ontvoeringen zouden uw onbekende belagers u immers verweten hebben dat u niet geluisterd had, dat u de wijk niet verlaten had en dat ze u vroegen waarom u geweigerd had om aan te sluiten bij de PMU (CGVS1, pg 14). U meende dan ook dat er zeker een verband was tussen de verschillende gebeurtenissen, namelijk de dreigbrief, de problemen op uw werk en de daaropvolgende ontvoering en dood van uw broer (CGVS2, pg 16). Gezien bovenstaande vaststellingen kan dus niet anders dan geconcludeerd worden dat u verschillende ongeloofwaardige gebeurtenissen aan elkaar probeerde te verbinden, wat op zich al twijfels opwerpt over dit order dat u op uw werk zou gekregen hebben.

Het is eveneens merkwaardig dat u reeds voordien problemen zou gekend hebben op het werk, omdat u een soenniet bent, u sprak over druk en een degradatie waarbij u enkel nog administratief werk uitvoerde en dat u vervolgens na uw terugkeer uit Letland toch weer uw oude job zou opgepakt hebben. U ondernam geen stappen om ander werk te vinden en u overwoog zelfs niet van job te veranderen. Integendeel nam u alle nodige maatregelen om uw langdurige afwezigheid van het werk te kunnen regelen via een connectie en tegen betaling, zodat u terug aan de slag zou kunnen (CGVS2, pg 6, 7 en 8). U meende dat u geen andere opties had omdat u het inkomen nodig had (CGVS2, pg 8). Indien u zich werkelijk onder druk gezet voelde op uw werk omwille van uw soennitische geloofsstrekking, zou toch verwacht worden dat u meer moeite zou doen om een andere job te zoeken. Het lijkt verder weinig aannemelijk dat u vervolgens, net nadat u alles in het werk gesteld had om uw job terug te kunnen opnemen, meteen zou besluiten het werk te verlaten (u was pas maximum een maand terug aan het werk), omwille van een al dan niet bestaand order dat geen steek hield binnen de Iraakse context. U verklaarde dat iedereen op het werk zich zou moeten aansluiten bij de PMU, inclusief de soennieten, op basis van dit bevel. U als politieman kon echter voldoende inzicht hebben in de situatie in Irak, waardoor u zou begrepen hebben dat men u als soenniet niet daadwerkelijk zou dwingen om te gaan strijden bij een van de sjjiitische milities die onder de koepel van de PMU opereren. De PMU beschikken, zoals blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, over meer dan voldoende gemotiveerde vrijwilligers, waardoor er geen nood is aan rekrutering onder dwang. Ook al zou dit bevel enkel een provocatie geweest zijn om u onder druk te zetten om uw werk op te geven, dan noch is het bevreemdend dat u ditmaal meteen zou besloten hebben te stoppen met uw job, terwijl u voorheen ook al problemen zou gehad hebben op het werk

omwille van uw soennitische geloofsstrekking en deze kennelijk niet zo ernstig nam, aangezien u na uw terugkeer uit Letland niet eens de moeite deed om ander werk te zoeken. De door u geschetste gang van zaken in verband met de problemen op uw werk omwille van uw soennitische geloofsstrekking, lijkt weinig logisch.

Naast uw problemen op het werk en de daaropvolgende ontvoering en moord op uw broer, riep u ook in dat uw kinderen problemen kregen op school, omdat ze soenniet zijn en dat zij moesten stoppen met school. U verklaarde dat uw zoon commentaar kreeg op school, omwille van zijn soennitische strekking, dat het een of twee keer ook tot een fysieke aanvaring kwam waarbij hij geslagen werd en dat uw dochter onder druk gezet werd om een hoofddoek te dragen op school. U zei dat de kinderen na de ontvoering stopten met school. Uw dochter zou niet gestopt zijn met school omwille van de hoofddoek, maar wel door het incident dat gebeurde (CGVS2, pg 4). U zei dat de kinderen het wel zouden volhouden, als de ontvoering er niet geweest was (CGVS 2, pg 5). Aangezien uit bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u samen met uw zoon en broer ontvoerd zou geweest zijn, kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat de kinderen hierdoor met school zouden gestopt zijn. Bovendien stemden uw verklaringen ook hier niet overeen met deze van uw echtgenote. Zij verklaarde namelijk dat de kinderen al in juni 2014, voor uw vertrek naar Letland, met school gestopt waren, dus geruime tijd voor de ontvoering die plaats zou gevonden hebben in mei 2015 (CGVS2, 15/19927B, pg 6). Erop gewezen dat u iets anders verklaard had, kon uw echtgenote geen plausibele verklaring verstrekken voor deze tegenstrijdigheid. Ze kon enkel zeggen dat de kinderen na de vakantie van 2014 die begon in juni en vier maanden duurde niet meer naar school geweest zijn, en dat na die vier maanden vakantie de gebeurtenissen plaatsvonden, waarna ze niet meer naar school gingen, en dat u waarschijnlijk dit had bedoeld met 'na de ontvoering'. Indien dit zo zou gelopen zijn, dan is er geen enkele reden voorhanden waarom u niet zou zeggen dat de kinderen met school stopten in juni 2014 en dat die beslissing genomen werd voor de ontvoering in mei 2015.

Uit het feit dat u begin 2008 beschoten zou geweest zijn, kan momenteel geen actueel risico op vervolging meer afgeleid worden. Na deze gebeurtenis maakte u geen aanstalten om Irak te verlaten en u ondervond gedurende een lange periode geen ernstige problemen, afgezien van wat druk op het werk. U wist niet wie de daders waren en waarom ze u beschoten hadden. U zette uw job als politieagent na een herstelperiode van een maand gewoon verder en bleef op hetzelfde adres wonen (CGVS1, pg 9 en pg 3). Het feit dat uw woning in 2008 gebombardeerd werd, vormt evenmin een reden waarom u op heden bescherming zou nodig hebben. U gaf immers zelf aan dat dit bombardement per ongeluk plaatsvond, dat de militaire basis in uw buurt eigenlijk het doelwit was, en dat u het huis terug opbouwde (CGVS1, pg 9). U maakte ook na deze gebeurtenis geen aanstalten om Irak te verlaten. De door u voorlegde foto's van een verwoeste woning en auto doen niets af aan deze vaststellingen.

Verder verklaarde u dat u vervolgd zal worden in Irak, omdat u gedeserteerd bent. U verliet namelijk op onwettige wijze uw job als politieagent. Via een ex-collega van de juridische dienst kwam u te weten dat u op 25 december 2015 veroordeeld werd tot een celstraf van zes maanden. U legde ter staving een kopie van een veroordeling bij verstek voor. U meende dat u effectief naar de gevangenis zal gestuurd worden en dat u vermoord zal worden, omdat de celstraf wettelijk is, maar vermoorden 'hun echte beroep'. (CGVS1, pg 16,17) Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. U had geen concrete indicaties dat u vermoord zou worden, omwille van uw ongewettigde afwezigheid. Dit is een loutere blote bewering van uw kant. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U zei immers dat het vonnis gewoon een beslissing van de rechtbank was, en dat de personen waar u problemen mee zou gehad hebben op het werk daar geen invloed op uitoefenden, zodat uw veroordeling niet als afwijkend of buitensporig kan beschouwd worden (CGVS1, pg 17). Er kan dan ook in uw hoofd geen

gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden, omwille van uw onwettige afwezigheid van het werk. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat het merkwaardig lijkt dat uw werkgever nu de moeite zou doen om u te laten veroordelen door de rechtbank, terwijl u na uw vertrek naar Letland geen enkele bestraffing kreeg en via een connectie en tegen betaling uw afwezigheid kon regelen.

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat uw vader tijdens het regime van Saddam Hussein lid geweest is van de Baath partij. Hij zou de rang van 'ado firqa' (divisielid) gehad hebben. Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw vader problemen kreeg na de val van het regime van Saddam Hussein. Integendeel - en in tegenstelling tot wat verwacht zou worden gelet op informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier – werd hij zelfs niet ontslagen en kon hij aan de slag blijven tot in 2008 of 2009. U verklaarde dat uw vader na de val van het regime geen promoties meer kreeg en in 2008 of 2009 dan toch ontslagen werd door een overheidsmaatregel die bepaalde dat elke voormalige Baath officier ontslagen moest worden (CGVS1, pg 4). U kon niet duiden waarom uw vader niet meteen na de val van Saddam Hussein ontslagen werd zoals andere mensen met dezelfde partijrang (CGVS2, pg 12), wat alweer twijfels doet rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. U meende dat de informatie waarover het CGVS beschikt wellicht fout is en dat een deel van de 'ado firqa's' gewoon in dienst konden blijven. Gezien de leeftijd van uw vader (geboortjaar 1946, (...)), hij was namelijk tweeënzestig of drieënzestig jaar in 2008 of 2009, lijkt het eerder om een pensionering dan een ontslag te gaan. Uit uw verklaringen bleek verder dat het Baath verleden geen rol speelde in de beslissing van uw vader om Irak te verlaten. Behalve het feit dat uw vader geen promoties meer zou gekregen hebben en ontslagen zou geweest zijn in 2008 of 2009, meldde u geen problemen omwille van het profiel van uw vader. U zei dat uw vader Irak verliet door de sektarische omstandigheden, omdat jullie bedreigd werden en uw broer vermoord werd (CGVS1, pg 4). Uit het Baath verleden van uw vader, kan dan ook momenteel in uw hoofde geen actuele vrees voor vervolging meer afgeleid worden."

"De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten, namelijk een kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd te Bagdad op 4 augustus 2014, uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Adhamiya op 21 januari 2009, een kopie van uw nationaliteitsbewijs afgeleverd te Bagdad op 13 september 2011, uw originele kieskaart afgeleverd te Bagdad al-Rusafa, uw origineel rijbewijs afgeleverd op 21 januari 1995, een kopie van uw bewonerskaart, en een kopie van uw huwelijksakte, geven enkel een indicatie van uw identiteit, nationaliteit, herkomst uit Bagdad en burgerlijke staat. Uw originele laissez-passer afgeleverd te Kiev op 26 november 2014 toont enkel aan dat u op 15 december 2014 via de luchthaven van Erbil Irak binnenreisde. U verklaarde dat u valse gegevens met betrekking tot uw woonplaats (Suleimaniya, Rabareen in plaats van Bagdad) opgaf bij de ambassade in Kiev, omdat u niet via Bagdad wilde reizen om zeker geen problemen te krijgen (CGVS2, pg 6). Uw originele militaire kaart staat enkel uw legerdienst tijdens het regime van Saddam Hussein. Uw originele werkbadge afgeleverd op 26 januari 2014 en de foto's in politieuniform, staven uw tewerkstelling als politieagent, maar ook niet meer dan dat. De kopie van uw diploma toont aan dat u hogere studies gevolgd hebt. De overige documenten, namelijk een kopie van een foto van uw vader, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, een document van uw vader in verband met zijn asielprocedure in Duitsland en een verzendingsbewijs DHL, doen evenmin iets af aan de gedane vaststellingen, hieruit kan enkel afgeleid worden dat uw vader actief was als politieagent en dat hij zich momenteel in Duitsland bevindt, zaken die op zich niet betwist worden door het CGVS. De kopie van een veroordeling bij verstek tot ontslag en een gevangenisstraf en de documenten in verband met het overlijden van uw broer werden hierboven reeds besproken. U legde uw paspoort, noch enig ander document voor dat uw vertrekdatum uit Irak en uw reisweg zou kunnen staven."

Ten aanzien van verzoekster werd verder terecht geoordeeld dat:

"Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw echtgenoot aanhaalde dat u af en toe opmerkingen kreeg op de markt omdat u geen hoofddoek droeg en dat u niet welkom was in sommige winkels (CGVS gehoorverslag 15/19927, 2 mei 2016, pg 10). Toen u gevraagd werd of u eigen persoonlijke problemen gehad hebt, naast de problemen die met uw man te maken hebben, zei u dat dit niet het geval was. U maakte geen melding van deze opmerkingen over de hoofddoek en zei dat het u vooral te doen was om uw kinderen (CGVS, 2 mei 2016, pg 5). Er kan dan ook niet besloten worden tot

het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde, omwille van de opmerkingen die u zou gekregen hebben op de markt en het feit dat u in bepaalde winkels niet welkom zou geweest zijn. De door u voorgelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Adamiya op 22 juli 2014, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te Bagdad al-Rusafa op 30 maart 2009 en uw originele kieskaart afgeleverd te Bagdad al-Rusafa, geven enkel een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad, gegevens die hier op zich niet betwist worden. U legde geen kopie van uw paspoort, noch enig ander document voor dat uw reisweg en vertrekdatum uit Irak kan staven.” Deze motivering is pertinent, correct, vindt steun in het administratief dossier en wordt integraal overgenomen door de Raad.

Waar verzoekers erop wijzen dat de Commissaris-generaal hen niet heeft geconfronteerd met de tegenstrijdigheden voortvloeiend uit verzoekers visumaanvraag bij de Duitse ambassade in Bagdad op 11 mei 2015, dient opgemerkt te worden dat het CGVS-gehoorhandvest de gedragscode van de “*protection officer*” betreft; het vormt slechts een richtlijn en bevat als dusdanig geen juridisch bindende voorschriften (RvS 19 juni 2013, nr. 223 963). Bovendien heeft de Raad verzoekers ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14 PR RvV ondervraagd over deze visumaanvraag, waaruit bleek dat verzoekers deze hebben ingediend via een smokkelaar. Deze verklaring stemt niet overeen met verzoekers verklaringen tijdens het gehoor bij de Commissaris-generaal. Toen verzoeker gevraagd werd of hij ooit een visum had aangevraagd, antwoordde hij dat dit niet het geval was. Toen hem vervolgens specifiek gevraagd werd naar de Duitse visumaanvraag antwoordde hij “*een persoon vroeg om een visum voor me te regelen met een delegatie, een tijdje voor ik vertrok, maar het lukte niet (...) (A., CGVS-Gehoorsverslag 12, p. 7-8)*”. Het feit dat verzoeker initieel leugenachtige verklaringen aflegde over deze visumaanvraag, doet verdere afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Waar verzoekers wijzen op het bijzondere profiel van verzoeker, enerzijds als politieagent en anderzijds als zoon van een militair en lid van de Baath partij, dient opgemerkt te worden dat zij de door hen aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dienen te maken, *quod non in casu*.

Waar verzoekers verwijzen naar hun bijzonder profiel als soenniet, stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier en het verzoekschrift geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij voor soennieten op zich het risico met zich zou meebrengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid een aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers kunnen worden bijgetreden dat zij een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch de Raad wijst erop dat verzoekers niet aannemelijk maken en dat uit de stukken in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoekers, ingevolge het gegeven dat ze soenniet zijn en ingevolge een aanwezigheid in Irak, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu zij, wat hun persoon betreft, geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan hun religie als soenniet verbonden actuele incidenten hebben aangehaald.

Verzoekers leggen verschillende nieuwe documenten neer ter staving van hun asielaanvraag. Wat betreft de klacht naar aanleiding van de ontvoering van verzoekers zoon, de dreigbrief en het bewijs van ontheemding van de moeder van verzoeker, dient opgemerkt te worden dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat de documenten kopieën of foto's betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. De Raad verwijst naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 26, nr. 2), met name de “*COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude*” van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Betreffende verzoekers uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel, dient erop gewezen dat verzoekers de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dienen te trachten te weerleggen en dat een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, hiertoe niet volstaat.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat ze in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 26, nr. 3 en 4) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *"Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis"* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware

aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad."* van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoekers is niet van dien aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Waar verzoekers wijzen op de ongezonde levensomstandigheden waarmee 1 à 1,5 miljoen personen volgens UNOCHA zouden worden geconfronteerd, laten zij na *in concreto* aan te tonen dat zij bij hun terugkeer naar Bagdad het risico loopt om in dergelijke omstandigheden terecht te komen. Er zijn geen elementen in verzoekers dossier die hierop wijzen. Waar verzoekers verwijzen naar “*gabegie*”, corruptie, de komst van een groot aantal ontheemden, talrijke checkpoints en de gezondheidscrisis en opwerpen dat de Commissaris-generaal zich geenszins vragen stelt wat betreft de capaciteit en de wil van de regering om de sjiitische milities te controleren, tonen verzoekers niet dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP